

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Γ'Υπό τοῦ Ἰσπανοῦ συγγραφέως Ἑμμ. Γονζαλέζ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Κάτω σὲ μιὰ ἐρημιὰ τοῦ Μεξικῷ τὸ 1797, στὸν κήπο μιᾶς ἀγροικίας, μιὰ ὄρατα κυρία κοιμάται. Εἶνε ὁμορφη σὺν ἄγγελος!

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Δὲν μπορεί νὰ ζῆ σὺν τροβαδοῦρος ἢ σὺν βοσκός. Εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἐξαντήσῃ ὅλη του τὴν δόξα γιὰ νὰ πετύχῃ στὸν κοινωνικὸ πόλεμο.

Ὅχι, ἕνας εὐγενὴς, πού δὲν τοῦ λείπει οὔτε ἡ θέληση, οὔτε κ' ἡ γενναιοσύνη, δὲν μπορεί νὰ ζῆ ἐδῶ σὺν ποιητῆς, ἐνῶ οἱ χειμαρροὶ πού τρέχουν δίπλα του εἶνε γιομάτοι ἀπὸ χρυσοῦ ἄμμο.

— Ἄ! Γοντράν, τοῦ εἶπε ἡ Ἐλισάβετ, ἀφίνοις τῆς ἐλπίδος σου νὰ φτερουγίζουν πολὺ μακριὰ καὶ πλάθεις πολὺ ἐπικινδύνα ὄνειρα.

— Δὲν ἐρχόμην ποτέ, Γοντράν, οἱ εἶμαι κόρη ἐνὸς ἐμπόρου καὶ οἱ μόνο ἡ ἐντιμότης κ' ἡ γενναιοψυχία σου σ' ἔκαναν νὰ μὲ πάρῃς γυναικὰ σου καὶ νὰ μοὺ προσφέρεις τὸ εὐγενὲς ὄνομά σου.

— Αὐστηριοσμένη! τῆς εἶπε ὁ Γοντράν, οἰκίζοντας στὰ γέλοια. Μὴ μοὺ ἀποδίδῃς ἀρετὲς πού εἶμαι ἀνίκανος νὰ τῆς ἔχω. Δὲν μὲ γνώρισες καλὰ ἀκόμα. Ἀπατάσαι ἀν νομίξῃς οἱ σ' ἐπῆρα γιὰ νὰ δώσω δραματικὸ ὄψις στὸν πρῶτο δραματογράφο.

— Μὲ πειράξεις τόσο μὲ τὸ ν' ἀστειεύσαι ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, τοῦ ἀπάντησε μὲ ὀδύνη ἡ Ἐλισάβετ. Δὲν εἶσαι πιά ὁ παλιὸς αὐλικὸς τῶν Βερσαλλιῶν, ὅστε νὰ σὲ κἀνὴ νὰ ντρίψῃσαι μιὰ τόσο ἐγενεὴς πράξις καὶ νὰ τῆς θεώρῃς γέλοια κ' ἀξιοκατάκριτη!

— Ὄχι, βέβαια, τῆς ἀπάντησεν ὁ Γοντράν. Δύο ἄρχοντες κ' ἕνας πλούσιος κτηματίας ἀνακάλυψαν ὅτι σὺ ἤσουν τὸ ὡραιότερο κόσμημα μέσα στὸ χρυσοχοιεῖο τοῦ πατέρα σου κ' ἀνὶ νὰ μαλώσουν μεταξὺ τους γιὰ νὰ σὲ κατακτήσῃ ὁ πῖο δυνατὸς, ἀποφάσιζαν νὰ σὲ παλεῖουν στοὺς κούβους.

— Πῶς; φώναξε ἡ Ἐλισάβετ, μὲ τὰ μάτια τῆς γεμάτα δάκρυα. Ὡστε ὅλα αὐτὰ, ἔκεινο τὸ βράδυ στὸ χορδὸ, ἦσαν σκηνοθετήματα;

— Ὅχι, βέβαια, τῆς ἀπάντησεν ὁ Γοντράν. Δύο ἄρχοντες κ' ἕνας πλούσιος κτηματίας ἀνακάλυψαν ὅτι σὺ ἤσουν τὸ ὡραιότερο κόσμημα μέσα στὸ χρυσοχοιεῖο τοῦ πατέρα σου κ' ἀνὶ νὰ μαλώσουν μεταξὺ τους γιὰ νὰ σὲ κατακτήσῃ ὁ πῖο δυνατὸς, ἀποφάσιζαν νὰ σὲ παλεῖουν στοὺς κούβους.

— Ἐκεῖ ὅμως, εἶπε ἡ Ἐλισάβετ, προτίμησα νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πείνα, παρά ν' ἀγγίξω τὰ δηλητηριασμένα φαγητὰ πού μοῦ ἔφεραν, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μὲ ξεγελάσῃ.

— Αὐτὸ ἦταν μηχανορραφία τοῦ Σκαλίνο, τῆς εἶπεν ὁ Γοντράν, σοῦ ἔφερες καὶ ὑπέγραψες τὴν κατάταξή σου στὴν ὄπερα, γιὰ νὰ μὴν ἔχη πιά δικαιώματα σὲ σένα ὁ πατέρας σου.

— Κι' ὅμως ὁ πατέρας μου ἐπῆρε νὰ παρακαλέσῃ τὸν πρῶτο αὐλικό, μὰ ἐκεῖνος τὸν ἐδίωξε σὰ δοῦλο.

— Τὶ σημασία ἔχει τὸ παρελθόν! τῆς ἀπάντησε ὁ κ. Φαβιέρ. Δὲ σοῦ ζητῶ διόλου γι' αὐτὰ λόγῳ, γιὰτὶ σὲ διαίψαξε μὲ κλειστὰ τὰ μάτια.

— Ὡστε, Γοντράν, μὲ νομίξῃς ἔνοχον; φώναξε ἡ Ἐλισάβετ, γλωσσῇ σὺν πεδωμένη, σφιγγόμενος τὸ μπράτσι τοῦ συζύγου τῆς. Νομίξῃς οἱ σὲ κατέλας τὴν ἀτιμία μου μὲ τ' ὄνομά σου ἢ οἱ μοὺ ἔσωσες τὴν ἀπειλούμενη τιμὴν μου;

— Δὲ μὲ μέλλει γιὰ τὸ παρελθόν! Ξαναεἶπε ψυχρῶς ὁ Γοντράν Φαβιέρ.

— Μὰ εἶνε τρομερὸ αὐτὸ, φώναξε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα. Καὶ πῶς μόρφωσες νὰ κρύψῃς τόσο χρόνιά αὐτὴ τὴν ἀτιμία στικὴ γιὰ μένα ἰδέα σου καὶ νὰ μὲ παρουσιάξῃς στὸν κόμο ὡς κ. Φαβιέρ, συζυγὸν σου!

— Σὲ πιστεύω, εἶπε βαρῶς ὁ Γοντράν, ἀλλὰ τὴν σημασίαν ἔχει τὸ παρελθόν;

— Καλὰ, Γοντράν, νὰ λοι τὸν τι συνέβη τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο βράδυ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

— Μ' ὠδήγησαν, ἐξηκολούησεν ἐκεῖνη, φιμωμένη σ' ἕνα στενὸν δωμάτιο πού, ἀντὶ γιὰ τοῦτο, εἶχε ἕνα πανί τετατωμένο.

— Ἐκεῖνος κλαίει, μού εἶλεγε ὁ ἕνας, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα, γιὰτὶ εἶσαι φαίνεσαι πῖο ὁμορφη.

— Ἄλλος φαίνονταν κάπως σπλαχνικότερος καὶ τοῦ πῆρα τὰ χέρια του καὶ τὰ ἑσπίξα μέσα ἰ τὰ δικὰ μου πού ἦσαν παγωμένα καὶ τὸν παρακαλοῦσα θερμῶς νὰ μὲ λυτρώσῃ.

— Αὐτὴ ἡ νέα δὲν εἶνε πιά γιὰ μᾶς παρὰ τὸ ἀντικείμενο τοῦ παιχνιδιοῦ κ' ἔχεις δώσει τὸ λόγο τῆς τιμῆς σου στὸ Ζουκαρέτ.

— Ἐκεῖνος κτηρίνισε καὶ σῴπαιε. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρίτο, τὸν κτηματία, δὲν ἐτόλμησα νὰ τοῦ πῶ τίποτα, γιὰτὶ μὲ φόβιζαν τὰ χοντρά καὶ κτηνώδη μάτια του καὶ ἡ φοουοσκαιμένη του κοιλιά.

— Ὅταν εἶδα αὐτὸ τὸ τέρας ν' ὀρχεται κατὰ πάνω μου γελώντας σατανικά, ἐκίνα δύο βήματα πίσω, ἀλλὰ ἐκεῖνος μοῦ ἐπιασε τὸ χερί καὶ τότε ἐνοιώσα κρῶς ἰδρώτας νὰ γεμίξῃ τὸ σῶμά μου.

— Προσέεις, κυρία μὴ μᾶς ἀψήφῃς καὶ μὴ σπερῶχνῃς τὰ πράγματα ἀπὸ ἀπροχώρητο. Ἄν ἐσὺ εἶσαι ὡραία σὰν τ' Ἀφροδίτη εἶμαι κ' ἐγὼ πλούσιος, ὅσο λίγη ἴ.

(Ἄκολουθεῖ)

